

То бѣхъ Жельови. Жельо отиде да помогне на Петра; той обезсили изведиъхъ Татарче-то, като го удари въ кръста и застѣпи Петрово-то мѣсто. Станка и булка-та бѣхъ вече въ Николовы-тъ и Васильовы рѣцѣ и ся готвѣхъ да ги управѣтъ въ шумалака. Нѣ ето завчаски толпа Татари изкочихъ надъ баири....

— Жельо! Петре! свършвайте и назадъ, извика Никола, като ги видѣ. Двама-та скрѣти Татари, като угадихъ помощъ-тъ, излѣзохъ пакъ и ся захванахъ.

— На кѣдѣ гяури! Станка е наша, извикахъ тѣ, и ся спуснахъ подирѣ имъ.

Василь укрѣпенъ повърна ся на срѣщѣ имъ.

— Никола! изрече той, води Станкины напрѣдъ, и вървете къмъ дѣснѣ странѣ; ты виждашь ченые ще имаме още работѣ, бѣзичко отстъпайте и не бойте ся. Ако ся нѣкакъ изгубите, отговаряйте съ гърмелъ.

— Василе! пазете ся отъ сега добрѣ и повече бѣгайте назадъ, за да ся не рани злѣ нѣкой отъ васъ, изрече булка-та. Станка мило изглѣда въ послѣденъ пѣтъ свой си юнакъ Петра. Никола, щастливый Никола, поведе двѣ-тъ освободены за рѣкѣ на долу.